

на цѣлокупния човѣшки животъ. Въ частностъ една постѣпка може да е добра, може и да е лоша, но по отношение на цѣлокупния животъ има съвсѣмъ друга прѣцѣнка. Азъ мога да направя една търговска сдѣлка и да спечеля отъ нея 200,000 лева, слѣдъ което да направя добро съ тия пари, да ги раздамъ на този — на онзи. Това още не е добро. Тъй щото, крайното добро въ свѣта седи въ крайната сиромашия, а човѣкъ не може да стане добъръ, докато не осиромашѣ съвършено, докато не опита крайната сиромашия. Слѣдъ това той може да бѣде добъръ. Ние пакъ употребяваме думитѣ „може да бѣде добъръ“ Азъ зная, какъ схващате вие идеята за доброто. Какъ се опрѣделя доброто въ педагогичията, или въ етиката?—Утилитарното схващане: доброто, това полезното или най-голѣмото благо за по-възможностъ нѣй-голѣма частъ хора.) Туй е външната страна на доброто. Благото не трѣбва да включва въ себе си нищо материално. Напримѣръ, който раздава пари, да раздава на колкото се може повече хора, който освобождава хората, да освободи колкото се може повече хора; който учи, който напѣтва хората къмъ добъръ животъ да научи колкото се може повече хора. Тия постѣпки ние наричаме добри или добро. Въ окултната школа доброто, или любовната